

Sang
Angaaende Tilders Gaard og
Kirke, der nedsank i Jordens Skjød.

Forfattet af Anders R. Gylland.

Melodi. Jeg Syndefulde vil nedfalde.

O Verdnens Fader alt du byder,
Alt sker efter dit Visdoms Raad,
Det store Alt dit Vink adlyder,
Du blander Fryd med Suk og Graad;
Du lader Jordens Væxter bruse
Og lyde dine Faderbud,
Din Tordenarm kan Verdner knuse,
Thi vi er Støv, men Du er Gud.

Ja, om mit Øie var en Klippe
Det maatte smelte hen i Graad,
Stenhaarde Hiærter jo maa briste
Og blege Kinder blive vaad;
At øine Tilders Gaard og Kirke
Nedgravet iblandt Sten og Grus,
Dens Jord oplod sin graadig' Strube
Nedsvælger Mennesker og Hus.

O, Afgrunds Svælg, du tog dit Bytte,
Retfærdig Almagt gav dig Bud;
Bortrev saavel fra Hus som Hytte
En Støtte for din Børn og Brud;
Graahærdet Olding Trøsten savner,
Paa Grusets Bred med Taarer staar,
Ei Yngling mer sit Haab omfavner,
Men sukkende tilbage gaar.

Hvor mange Hjerter Synet saarer,
Ømt lyder Faderløses Raab,
Ja, Enkers og Forladtes Taarer
Gjør alt for ofte Kinder vaad;
Ulykkens Storm paa Hjertet banker,
Som Bølger paa en Klippe slaar:
Ræk dem, o Almagt, Haabets Anker!
Da Trøst i deres Sirg de faar.

O Gud! du Trøstens Balsom skjænke!
Husval Enhver, som er forladt!
Og den frugtsommelige Enke,
Vær hendes Trøst i Sorgens Nat!
Det ømme Foster ved dit Hjerte,
Vil vække Sorg ved Fadersavn,
Og volde Moder dobbelt Smerte;
Benoni*) kaldes bør hans Navn.

*)Benoni betyder Smertens Søn.

Er Sila i varigt Minde,
Som atten dræbt da Taarnet faldt
Kan Tilders Ry i nogen Sinde
I Glemmebogen blive sat;
O nei, saa lunge Dovres Tinde
Urokket staa, skal Tilders Grus
I Norden staa i varigt Minde,
At Tilder sank med Sions Huus.

Var de strafværdig fremfor Andre,
Som fandt sin Grav blandt Stok og Steen;
O Nei, den Bane vi maa vandre,
Som er bestemt for vore Ben.

Fra Grusets Bred den Stemme lyder
Til En og Hver, dersom du ei
Gjør Bedring og din Daad fortryder,
Imens du vandrer Gravens Vei.

Afbed, o Menneske, Din' Synder,
Mens Naadens Dør dig aaben staar;
Naar Dommen fra Guds Huus begynder,
Hvi ved hvad Tid til Bod du faar?
Maaske at Dødens hæse Stemme
Tilraaber os i denne Nat:
Er Oljen tændt i Lampens Gjemme,
Om Dødens Budskab kommer brat.

Træd hid i rige Mammons Slaver,
Som stoler blot paa Jordens Guld,
Kast hen et Blik til Tilders Graver:
Der øiner du al Pragt er Muld;
Om du af Guldets Glands tør braske,
Din høihed ei vil holde Stand,
Din Rigdom er lakeret Aske,
Som Vindene bortsprede kan.

Byg Sions Mure i vort Norden
O Gud, tilred dens Kalk og Sten;
Beskyt den imod Uheld, Torden,
Lad Kristi Lære tales ren,
Saa Sions Vægter med sin Tunge
Strør Dydens Sæd og Krist'lig Sind
Opstaar hos Gamle og hos Unge:
O, Lad os herpaa lægge Vind.

I Fædre, som af skaldet Alder
Paa Støvets Bane neden gaar,

Snart Eders Legems hytte falder,
Og I ved Banens Ende staar;
Mens I kan røre Mund og Tunge,
Afbed Jers Feil og glem dog ei:
Veiled, forman, paamind den Unge,
Byd dem at vandre Dydens Vei.

Med Sjeleroe I gaar til Graven,
Naar Troens Lampe er i Stand,
Og glad nedlægger Vandringsstaven,
At gaa fra dette Prøveland;
Bag Støvets Dække for Guds Trone,
I Aanders Kor de juble skal
Og nyde Seirens Krands og Krone
Med deres Børn, som Gud dem gav.

I Unge, som en Vei begynder;
Er fuld af Snarer for Jers Fod;
Naar ad dig vinker Last og Synder,
O! Gak da ei, men kjemp med mod,
Strid Troens Strid, brug Bønnens Vaaben,
Saa du Klenodiet faar fat;
Da Himlens Døre staar dig aaben,
Og Seirens Krands, din Himmelskat.

Naar Gravens kolde Haand dig henter
Fra Tiden ud hen til sit Bo,
Forradnelsen sit Bytte venter,
En Grube mørk du til maa sno;
Og naar alt Støv dig hilser Graven,
Fra den du ikke kjendes kan,
Der gik med Krykken og med Staven,
Ulæselig blir begges Navn.

I hver en Stand, i hver en Alder,
Hjelp Gud vi bruge Naadens Tid
Og da, naar Død og Grav os kalder
Til Aanders Bo, fra Kamp og Strid.
I Fredens Hjem for Jesu Trone,
Den Stemme os tilraabe skal:
O Tjener tro, her er din Krone!
O, hvilken Fryd blandt Aanders Tal.

Pris 10 Øre.

Trykt paa Bestilling i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.